

75 ГОДИНИ ОТ ПЪРВАТА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА СБИРКА

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО
Излиза три пъти седмично

Год. XXII, бр. 54 (2279)

Велико Търново, четвъртък, 5 май 1966 г.

Цена 2 стотинки

поради своята разпокъсаност, не бяха в състояние да издигнат социалистическото движение на по-голяма висота. Назрял беше въпросът да се разкритикуват неправилните народнически и дребнобуржоазни възгледи и да се насочат българските социалисти към марксизма. Историческата заслуга за този похват принадлежи на Димитър Благоев.

Започна да се обособява марксистическо течение. Димитър Благоев, Никола Габровски и други социалисти, вече ориентирани към марксизма, подлагаха на пристрастна оценка не само политическите, но и икономическите, политическите и икономическите възгледи, че в земеделската България липсвали условия за социализъм и социалистическо движение.

Главен въпрос пред социалистите бе: има ли почва в България за социализъм. Дребнобуржоазните политически и икономически възгледи, че в земеделската България липсвали условия за социализъм и социалистическо движение.

В отговор на тези неправилни разбирания, по инициатива на Димитър Благоев, беше издаден сборник под наслов „Ново време“. В сборника централно място заемат статии на Димитър Благоев и Никола Габровски. Авторите доказваха, че социализмът има почва у нас.

През този период правителството на Стамболов засили преследванията против социалистите.

Назряваше идеята сред социалистите за създаване на работническа социалдемократическа партия, която да започне организирането на работническата класа за борба срещу експлоатацията и потисничеството.

За това свикването на социалистическата сбирка във Велико Търново не е никакъв случаен и изолатиран факт, а последствие от развитието на социалистическото движение в България и ориентирането му под ръководството на Димитър Благоев към марксизма.

През пролетта на 1891 г., по инициатива на Димитър Благоев и Никола Габровски, във Велико

Търново се свиква първата социалистическа сбирка, на която трябваше да се обмисли въпросът за създаване на социалдемократическа партия в България. На 21, 22 и 23 април (ст. стил) представители на социалистическите дружинки се събраха във Велико Търново. Заседанията станаха в колбата в лозето на Никола Габровски.

Димитър Благоев и Никола Габровски изложили и обсъждали предложението си да се обединят социалистическите дружинки в социалдемократическа партия, която да почне открита дейност в политическия живот. Представиха и изработените от тях проекти за програма и устав на партията. Участниците в сбирката се съгласиха по първия въпрос да се обединят социалистите в обща организация, но представителите от Севлиево и Казанлък възразиха, че е преждевременно да се започне открита политическа дейност.

На великотърновската сбирка българските социалисти не можаха да дойдат до съгласие. Споразумяха се да се свика нова сбирка, на която да се вземе решение по тези въпроси.

На 20 юли 1891 г. представители на социалистическите дружинки се събраха на в. Бузуджа, на мястото, където загина със своите четници Хаджи Димитър.

Великотърновската социалистическа дружинка извърши подготовка на събирането на Бузуджа. Проектът за програмата и устава на социалдемократическата партия беше разпечатан предварително до социалистическите дружинки. В програмата на партията, представена от великотърновци, се излагат основните положения на марксистическото учение за обществено развитие, че нашата страна също е стъпила в пътя на капиталистическото развитие.

Като изхождат от всичко това, българските социалисти се обединяват в социалистическа партия, наречена Българска социалдемократическа партия, която си поставя за задача да подготвя работниците за бъдещия „социалистически“ преврат.

Другарят Стайков говори за историческото значение на Бузуджанския конгрес, който бе първата голяма победа на марксизма в България.

След Бузуджанския конгрес ръководството на новообразуваната социалдемократическа партия се установява във Велико Търново. Започна изграждането на партията. Съгласно конгресните решения беше създадена „Българска социалдемократическа библиотека“. Първи номер на тази библиотека е книгата на Димитър Благоев „Що е социализъм и има ли той почва у нас“. Тази книга на Димитър Благоев

имаше голямо значение за изясняването на социализма и социалистическите идеи, с оглед на нашите български условия. Тяха издадени и редица други номера на Библиотеката, между които и втора книга на Димитър Благоев „Социализмът и задачите на българските работници“.

Във Велико Търново на първи ноември 1892 година излезе органът на Партията в „Работник“. С неговото издаване партията обяви своето съществуване. По-нататък др. Енчо Стайков проследи упоритата борба за изграждане на социалистическата партия при икономическата изолация на страната и политическите прозиви. Той се спря на упоритата работа, извършена от българските социалисти под ръководството на Димитър Благоев за разгромяване на неправилните възгледи у привържениците на народничеството, против опортюнистическите възгледи на т. н. съюзисти, които също поведоха борба против партията. Разцеплението през 1903 г., изгонването на общоделците и създаването на партията на тесните социалисти, като революционна марксистическа партия в България, беше факт от историческо значение за бъдещето на работническото движение в България.

Много място в своя доклад др. Стайков отдели за успехите на Партията в организирането на борбите на работническата класа и трудовете се, както и на непримиримата ѝ борба против водените от буржоазията противонародни войни през 1913—18 година, която остана непоколебима на позициите на пролетарския интернационализъм.

Докладчикът подробно говори за развитието на Партията след победата на Великата октомврийска социалистическа революция, за участието ѝ в създаването на III комунистически интернационал и за нейната сила и мощност, особено през годините на фашистката диктатура, която продължи у нас повече от двадесет години. Трудно може да бъде посочена, — каза др. Енчо Стай-

ков, — друга работническа партия, която в условията на техническа неадекватност и жестока фашистка диктатура, в такъв продължителен период да е водила такива упорити, масови и героични борби против фашистката реакция. Никога обаче на фашистките управници не се удаде да преустановят дейността на Партията. И в най-тежките моменти партийното ръководство и Партията продължаваха да работят.

Като разкри източниците за силата на Партията, другарят Стайков подчерта на преден план непоколебимата вяроност на Партията към великото учение на марксизма. Историческа е заслугата на Димитър Благоев, че още от първата стъпка на работническото движение у нас водеше непримирима борба против опортюнизма и за чистотата на марксизма. Нашата партия, като никога друга партия, освен руските болшевики, разгроми опортюнизма в работническото движение. Партията винаги се е чистила от чуждите на нея опортюнистически елементи, като общоделци, либерали, прогресисти, „леви“ комунисти и др.

През своето съществуване нашата Партия твърдо и непоколебимо е стояла на позициите на

работническото движение и му давала голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка в България. След създаването на Българската социалдемократическа партия на Българската социалдемократическа партия на Бузуджа Велико Търново става седалище на Централното ръководство на Партията. Във Велико Търново се издава социалдемократическа библиотека, тук излиза първият вестник на Партията — „Работник“. Във Велико Търново си дават среща три епохи — Средновековието, Възраждането и създаването на социалистическото движение в България.

Правилно колбата в лозето на Никола Габровски е превърната вече в музей — „Първа социалистическа сбирка“. Във Велико Търново трябва да бъде открит музей на работническото движение в града и в окръга, който да отрази както началото на социалистическото движение в България, така и работническото движение в окръга.

Другарят Стайков говори за създаването се всенародно движение за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Постановлението на Министерския съвет и Възвисяването на Общонародния комитет намериха най-живи отзвук от всички краища на страната, защото Велико Търново е обичано от целия български народ. То е наша национална гордост.

По-подробно др. Стайков говори за изпълнените успехи в промишлеността, селското стопанство, на културния фронт, за повишаване жизненото равнище на народа и за обстановката на трудовия подем, в която се чествува 75-годишнината на първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Партията създаде верни и предани партийни кадри, които поставяха интересите на Партията и работническата класа над своите лични интереси, над всичко и не жалеха своите сили за тяхното тържество.

Характерна особеност за работническото движение в България е, че стана приемник и продължител при новите условия на национално-революционното движение от годините на борбата против отоманското робство.

Буржоазните управници след Освобождението от турско иго захвърлиха знамето на Левски и Ботев, което беше издигнато на по-висока степен от социалистите. По такъв начин тези революционни традиции, тази огромна револю-

ционна енергия се вляха в работническото движение и му дадоха голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Партията създаде верни и предани партийни кадри, които поставяха интересите на Партията и работническата класа над своите лични интереси, над всичко и не жалеха своите сили за тяхното тържество.

Характерна особеност за работническото движение в България е, че стана приемник и продължител при новите условия на национално-революционното движение от годините на борбата против отоманското робство.

Буржоазните управници след Освобождението от турско иго захвърлиха знамето на Левски и Ботев, което беше издигнато на по-висока степен от социалистите. По такъв начин тези революционни традиции, тази огромна револю-

ционна енергия се вляха в работническото движение и му дадоха голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка в България. След създаването на Българската социалдемократическа партия на Бузуджа Велико Търново става седалище на Централното ръководство на Партията. Във Велико Търново се издава социалдемократическа библиотека, тук излиза първият вестник на Партията — „Работник“. Във Велико Търново си дават среща три епохи — Средновековието, Възраждането и създаването на социалистическото движение в България.

Правилно колбата в лозето на Никола Габровски е превърната вече в музей — „Първа социалистическа сбирка“. Във Велико Търново трябва да бъде от-

крит музей на работническото движение в града и в окръга, който да отрази както началото на социалистическото движение в България, така и работническото движение в окръга.

Другарят Стайков говори за създаването се всенародно движение за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Постановлението на Министерския съвет и Възвисяването на Общонародния комитет намериха най-живи отзвук от всички краища на страната, защото Велико Търново е обичано от целия български народ. То е наша национална гордост.

По-подробно др. Стайков говори за изпълнените успехи в промишлеността, селското стопанство, на културния фронт, за повишаване жизненото равнище на народа и за обстановката на трудовия подем, в която се чествува 75-годишнината на първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Партията създаде верни и предани партийни кадри, които поставяха интересите на Партията и работническата класа над своите лични интереси, над всичко и не жалеха своите сили за тяхното тържество.

Характерна особеност за работническото движение в България е, че стана приемник и продължител при новите условия на национално-революционното движение от годините на борбата против отоманското робство.

Буржоазните управници след Освобождението от турско иго захвърлиха знамето на Левски и Ботев, което беше издигнато на по-висока степен от социалистите. По такъв начин тези революционни традиции, тази огромна револю-

ционна енергия се вляха в работническото движение и му дадоха голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Партията създаде верни и предани партийни кадри, които поставяха интересите на Партията и работническата класа над своите лични интереси, над всичко и не жалеха своите сили за тяхното тържество.

Характерна особеност за работническото движение в България е, че стана приемник и продължител при новите условия на национално-революционното движение от годините на борбата против отоманското робство.

Буржоазните управници след Освобождението от турско иго захвърлиха знамето на Левски и Ботев, което беше издигнато на по-висока степен от социалистите. По такъв начин тези революционни традиции, тази огромна револю-

ционна енергия се вляха в работническото движение и му дадоха голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Търново живееше и работеше Димитър Благоев. Във Великотърновски окръг предимно бяха създадени първите социалистически дружинки, които взеха участие в първата социалистическа сбирка в България. След създаването на Българската социалдемократическа партия на Бузуджа Велико Търново става седалище на Централното ръководство на Партията. Във Велико Търново се издава социалдемократическа библиотека, тук излиза първият вестник на Партията — „Работник“. Във Велико Търново си дават среща три епохи — Средновековието, Възраждането и създаването на социалистическото движение в България.

Правилно колбата в лозето на Никола Габровски е превърната вече в музей — „Първа социалистическа сбирка“. Във Велико Търново трябва да бъде от-

крит музей на работническото движение в града и в окръга, който да отрази както началото на социалистическото движение в България, така и работническото движение в окръга.

Другарят Стайков говори за създаването се всенародно движение за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Постановлението на Министерския съвет и Възвисяването на Общонародния комитет намериха най-живи отзвук от всички краища на страната, защото Велико Търново е обичано от целия български народ. То е наша национална гордост.

По-подробно др. Стайков говори за изпълнените успехи в промишлеността, селското стопанство, на културния фронт, за повишаване жизненото равнище на народа и за обстановката на трудовия подем, в която се чествува 75-годишнината на първата социалистическа сбирка у нас.

По-нататък др. Енчо Стайков се спря на огромното значение, което има XXIII конгрес на КПСС за Съветския съюз и за международното комунистическо движение. Конгресът беше ярка манифестация на международното

пролетарския интернационализъм, водела е борба против национализма и шовинизма.

Характерна черта на нашата Партия е била нейната непримиримост към буржоазията, към нейните оръдия и глашатая.

Нашата Партия винаги е имала непоколебима вяра в работническата класа, в социализма и всеотдайно е работила за техните победи.

Партията създаде верни и предани партийни кадри, които поставяха интересите на Партията и работническата класа над своите лични интереси, над всичко и не жалеха своите сили за тяхното тържество.

Характерна особеност за работническото движение в България е, че стана приемник и продължител при новите условия на национално-революционното движение от годините на борбата против отоманското робство.

Буржоазните управници след Освобождението от турско иго захвърлиха знамето на Левски и Ботев, което беше издигнато на по-висока степен от социалистите. По такъв начин тези революционни традиции, тази огромна револю-

ционна енергия се вляха в работническото движение и му дадоха голям размах.

Силата на БКП винаги е била в здравите ѝ връзки с работниците, трудовете се, с народа. Още от първите години на своето съществуване Партията водила упорит борба за разпространението на социалистическите идеи, за свързването им с работниците и трудовете се.

Голямо значение отдава Партията на масовата работа, особено в годините на фашистката диктатура. Историческа е заслугата на БКП за изграждането на съюза между работниците и селяните, за спечелването на съюзниците на работническата класа, за изграждането у нас на Единния фронт, Народния фронт и Отечествения фронт.

Ето всичко това даваще неизчerpаеми сили на БКП, окриляше и удесятеряваше нейните сили.

Още от първите години на своето създаване нашата Партия върно и всеотдайно служи на интересите на работниците, на трудовете се, на народа. Затова тя се ползува с тяхната обща и признателност, които в нейно лице виждат своя мъдър учител, пламенен организатор и вдъхновител на техните победи.

Днес не можем да си представим нашия народ без Българската комунистическа партия.

Древният, историческият град Велико Търново се явява люлка на социалистическото движение в България. Във Велико Тър

От искрата се разгоря буен пламък

(75 години от Първата социалистическа сбирка)

ДИМИТЪР БЛАГОВЕВ

СВИДНО МЯСТО ЗА ВСЕКИ БЪЛГАРИН

В МЕСТНОСТТА КАЧИ-

ЦА, югозападно от старата българска столица, е възстановена колабата на великотърновския адвокат Никола Габровски, станала по-късно негово жилище. Тук е направена първата стъпка на социалистическото движение у нас. Първата социалистическа сбирка се състояла в една малка стая в старата българска столица. Тук е направена първата стъпка на социалистическото движение у нас. Първата социалистическа сбирка се състояла в една малка стая в старата българска столица. Тук е направена първата стъпка на социалистическото движение у нас.

Лозето на Никола Габровски, превърнато сега в парк „Първа социалистическа сбирка“, привлича, в навечерието на 75-та годишнина от това славно събитие, много посетители от окръга, от страната и от чужбина. Кооператори от Пловдивско и Видинско, работници от София и Сливен, ученици от Бургас и Варна се изкачват по каменните стъпала и пристъпват прага на тази светлина и чувство на благоговейност и съкровена любов към пионерите на социализма у нас. Димитър Благоев, Никола Габровски и съратниците им. Скронните експонати — снимки и факсимилета на документи на първите социалисти в нашата страна, ги връщат 75 години назад, за да ги запознаят с трудните условия, при които е запалена искрата на социалистическото движение.

На същото това място се е

Здр. ОТЧЕВ

ПРЕДИ 75 ГОДИНИ, западно от гр. Велико Търново, в лозето на Никола Христов Габровски, бе направена първата решителна стъпка за създаване на социалистическа партия. Инициатори на това велико дело бяха първите пионери на социалистическото движение в България — Димитър Благоев и Никола Габровски.

Времето, когато Благоев се установява да живее във Велико Търново, съвпада с окончателното преодоляване на народническите и ласалиански влияния, които намираха място в неговата идеология, и с пълното му изграждане като марксист.

Причините за това бяха две: от една страна благоприятствуваше развитието на капитализма в България през време на Стамболовия режим, което развитие доведе до засилване процеса на оформяването на българската работническа класа, и от друга страна — задълбоченото изучаване на съчиненията на Маркс и Енгелс.

Разпадането на българското общество на две обществени класи — буржоазия и работническа класа, процес, който бе започнал фактически много рано, накарал Димитър Благоев не само да определи задачите на социалистическата пропаганда, но и практическото обединение на пропагандаторите на научния социализъм в една социалистическа партия.

Във Велико Търново през есента на 1890 г. Димитър Благоев поставя основите на първата социалистическа група, наречена „кръжок“ за изучаване материализма на Маркс — Енгелс. Занятията се провеждали тайно в Дряновския хан, по предварително изготвен план. Голямо внимание Димитър Благоев обръщал на образованието на работниците, докато на гимназистите посочвал литература и ги оставял да четат.

Все по това време, в родния си град Велико Търново, се зарежда и Никола Габровски, уволнен за социалистическа пропаганда като учител в София. Тук той се установява да адвокатства и заедно с Димитър Благоев започват активна социалистическа дейност.

Наред със създадения във Велико Търново „кръжок“, на други места в страната — Дряново, Габрово, Севлиево и Казанлък — също се създават социалистически дружинки, свързани помежду си, независимо с нищо една от друга, действащи всяка една за себе си.

Развитието на капитализма в България и нарастването на работническата класа поставят необходимостта от обединение дейността на всички дружинки.

За създаване единство в работата на всички социалистически дружинки, за обмисляне дейността и задачите им на 3—5 май 1891 г. в колабата на Никола Габровски нелегално се събират делегати на всички изградени до тогава дружинки.

В работата на Първата социалистическа сбирка в България, която се провежда във Велико Търново, участвували Димитър Благоев, Никола Хр. Габровски и Драгомир Герганов от Велико Търново, Сава Мутафов от Севлиево, Константин Бозвелиев от Казанлък,

НА ПАРТИЯТА

Прехвърлям ли народното ти минало, за днешното си мисля и тогаз се питам де ли би била Родина без теб и де ли бих се лутал аз!

Но ти дойде — на силите набрани през вековете да дадеш размах. Не винаги те хората разбираха, а ти в борбите страдаше за тях.

Разкъртвахме с ръце дебели пластове, додето стигнем златоносен пласт... Бодяха страшно, но сечяхме христите, за да синей простор сега пред нас.

И ето я, сърцето си разтвори, България върви по твоя път. По билото на нейната история дела като жалони се редят.

Изчезват вече стари разстоения, така се сливат вашите лъчи, че нейното от твоето сияние не може никой днес да различи.

Никола ФУРНАДЖИЕВ

Михаил Иванов от Дряново, Георги Бакалов като слушател, и представител на Габровската дружинка.

В работата на Първата социалистическа сбирка бил поканен и Евтим Дабев, който по домашни причини не можал да вземе участие.

Заседанията на сбирката продължили три дни. Главният въпрос от дневния ред бил: трябва ли да се излезе открито пред народа като социалдемократическа партия. За всички делегати било ясно, че трябва да се създаде партия, но трябва да се каже да бъде тя — легална или нелегална — предизвикал спорове. Представителите на Търновската дружинка смятали, че трябва да се излезе открито като една социалдемократическа партия и по този начин да се покаже на противниците, че социалистите не са таква, каквито ги мислят и представят, че те не съставляват никакво тайно съзвучие с нелегалното дружество, а са една самостоятелна партия, явяваща общо с българските партии по това време. Изложени аргументи на делегатите от Велико Търново били подкрепени от делегатите на Дряновската и Габровската социалистическа дружинки. На друго становище застанали Константин Бозвелиев и Сава Мутафов. Те се изказали против излизането открито като партия, и още повече като социалдемократическа. Техните аргументи били, че откритото излизане като партия щяло да предизвика гонения срещу социалистите от страна на правителството и по този начин щяло да се попречи на социалистическото движение в България. Не тези, обаче, били истинските причини за това им становище. Техните корени са много дълбоки. Те произлизат от неверието им в марксизма, от това, че не искали да признаят неизбежното капиталистическо развитие на България и в тази връзка зараждането и оформянето на работническата класа. Те не разбирали и не вярвали в ролята на партията като авангард на тази класа.

Тези разисквания заемат най-голямата част от времето на сбирката и, въпреки това, до окончателно решение не се стига. Но представителите на Севлиево и Казанлък се съгласяват формално да се създаде

ра обща сбирка, която да реши окончателно, кога ще се обяви създаването на партията. Сбирката да се проведе на връх Бузлуджа, където на този ден се устройваха всяка година народни събори за почитане паметта на Хаджи Димитър и четниците му, паднали на това място в бой с турския поробител.

С тези решения „Първата социалистическа сбирка в България“ завършва своята работа с пожелание да се развие по-голяма дейност за основаване на социалистически дружинки навсякъде, където делегатите имат познати и съчувственици на „новото движение“ и по този начин следващата сбирка да бъде по-многолюдна.

Така през следните месеци, след сбирката във Велико Търново, марксистите започват да свръзват общата пропаганда на социализма с въпроса за социалдемократическата партия, за необходимостта от партия, за ролята и значението ѝ.

На определения ден на връх Бузлуджа се събират пратениците на социалистическите дружинки — около 15 души. На сбирката, освен известните тогава първи социалисти — Никола Габровски, Евтим Дабев, Тодор Постомпиров, Сава Мутафов, Константин Бозвелиев, Иван Кутев, присъствуват и групирани се около тях работници, дребни занаятчии, учители и младежи, особено от Казанлък, Стара Загора, Сливен, Велико Търново, Габрово, Севлиево и Дряново.

На сбирката на Бузлуджа избухват същите разногласия, както на Търновската сбирка. Но, след аргументите на Димитър Благоев, за марксистите не бе трудно да докажат, че Сава Мутафов и привържениците му искат да задържат напрежката на социалистическото движение. Предложенията на великотърновци и представителите от тях проекти за програма и устав се приемат с 12 гласа.

Конгресът на Бузлуджа приема конкретни решения за предстоящата дейност на партията, между които да започне изда-

НИКОЛА ГАБРОВСКИ

ването на редица брошури, като номера на „Българската социалдемократическа библиотека“, първият брой от които да бъде книгата на Димитър Благоев „Шо е социализъм и има ли той почва у нас“, отпечатана през септември 1891 г. в гр. Велико Търново.

По такъв начин искрата, запалена на Първата социалистическа сбирка във Велико Търново, се разгоря в буен пламък. На старопланинския връх се извърши едно велико дело с важно историческо значение: създадена бе самостоятелна политическа организация на работниците в България. „Ако Търновската сбирка — пише Димитър Благоев, — може да се нарече първа социалистическа конференция, в която социалистите събраха с всички старо, със старите възгледи и тактиката и се съвещаваха върху своите нови „правствени задачи“ като социалисти, сбирката на Бузлуджа може да се нарече Първи учредителен социалистически конгрес, който даде първата конституция, първия организационен устав на българското социалистическо движение и определи характера и задачите му“.

Н. БОНЕР

Първата социалистическа сбирка.

ГНЕЗДОТО НА СОЦИАЛИСТИТЕ

СЕПТЕМВРИЙСКИЯТ ДЕН на хиляда осемстотин деведесет и втора година облича със светлина стръмните и криволичещи улици на Търново. Къщите приличаха на широка несиметрична стъпка, по която се гонеха слънчевите лъчи. До каменния тротоар, срещу двукратната къща на мъжката гимназия „Свети Кирил“, спря тежко натоварена кола. Над ритлите ѝ се подаваше скелетът на стара печатарска машина — франкен-талка, и няколко омаслени сам-дъка.

Из бяловаросания дюкян изско-чиха няколко одесити работ-ници с усмихнати лица. Те тутак-си наобиколиха тримата млади мъже, които придружаваха кола-та.

— Хайрля да е, другарю Бла-гоев! — рече сърдечно вместо поздрав работникът с русата буй-на коса.

— Убеден съм, че с дружини си-ли от страна на шумската „О-нова“ ще съградим тук нов и крепък социалистически фар! — отвърна младият тридесет и шест годишен мъж.

Гласът му звучеше пълно, убедително. Високото му чело, соколовите му очи и черната ма-гьста брада придаваха на обра-

за му нещо волево, ботевско. Отсреща, по коридора на гим-назията, проля зашеп.

— Дано скоро, като това школко звънче, прозвонят и нашето печатно, социалистическото слово, — рече с усмивка едва встъпващият в пълнолетие Гаврил Георгиев.

— Та това не е звънче, а пя-ла камбана! — посочи с пръст към печатарската машина Нико-ла Габровски. — С нея ние ще прогледим съвестите на заспали-те духове!

— На работа, другари! — по-зиви синът на бай Вангел Колев от костурското село Загоричане и без каквито и да било „шеф-ски позн“, макар и член на Об-щия съвет на социалистическата партия, сваля протърканото си шапачено сако и запретна ръкави.

От този ден под покрива на дюкяна закиля усилно, задружен труд. В продължение на ня-колко седмици франкеналката заприлича на гизава млада бул-ка, с тръпнеча за труд снага.

През едно утро, в първите дни на октомври, пред дюкяна увисна бяла продълговата таб-ла. На бялото ѝ поле бяха капи-нали в два реда пурпурночер-вени букви:

Кооперативна печатница
„РАБОТНИК“

те любопитно се поспираха, прочитайки написаното, и си тръг-ваха, без да им е ясна думата „кооперативна“!

— Хм! Кооперативна! Работ-ник! Гле да видим какъде се из-лезе тази работа! — протресе околийският началник, сбърчи вежди и отмина с наполеоновски върната глава.

Сивото небе се синуи, плиса-на есенен дъжд. Вместо слънчеви-лъчи, по стълбовидно наредените покриви на къщите, се затърко-лиха капки.

Печатарското отделение запи-рича на пробудил се през пролет-та кошър — скърцаха пера, тра-каха компаси и шифтове, шареха насам-натам работници, а от вре-ме на време франкеналката се обаждаше с гънлив глас.

Есенните дни летяха неусетно. Кооперативният принцип в пе-чатницата намери своето пълно при-ложение — всички бяха ста-нали всички: и редактори, и пи-сатели, и преводачи, и коректори, и словослагатели, и калфи, и въ-рзачи на голямото махово колело на печатарската машина.

Димитър Благоев започна да на-бира, по „ботевски“.

— Другарю Благоев, — забеля-за веднаж и с немалко учуда-не словослагателят Димитър Ди-митров, — ти така напредна в-нашия занаят, че май ще ми биеш по сърчицето...

Младият социалистически деец

се засм: — Имаш ли подкасата от Ру-сия! — рече той. — В Петроград към края на зимата през 1884 година съм учил и работил по-честно. Тогава нашата сту-дентска социалистическа група се събди с печатница, за да из-дава вестник „Рабочий“.

— Я гледай! В Петроград! Значи печатницата ви-е била го-ляма, а не като нашата! — от-свди буйнокосят.

Благоев се усмихна приветли-во и махна с ръка:

— Напротив, нашата печатница беше малка и примитивна.

— Разкажи, разкажи, другарю Благоев, — настояха няколко гласа.

Благоев се поколеба за ми-нута, но пробудените млади спомени го подтигнаха и той продължи:

— Нашата печатница пред-ставяваше една дебели и гла-ва дъбова дъска от същото дър-во. Размерът ѝ беше среден фор-мат на вестник. Върху дъската бе поставено гладко сукно, а над него, — дебелиа стъклена плъ-ча, която служеше за основа.

На тази основа връзвахме стра-ниците на „Рабочий“. Вестникът ни се печаташе под натиск на ръчен цилиндър. Това беше в-кратче нашата печатарска маши-на!

Димитър Димитров и остана-лите работници внимателно слу-шаха разказа, Никола Габровски и Гаврил Георгиев, вдигнали глави от ръкописите, следяха ми-сълта на сладкодумеца:

— Освен печатарската маши-на, — Благоев леко иронизира

последните две думи, — имамхм-няколко касички с букви, компа-си, шегги, жълти линии, дъски и други дреболии. Обаче трябва да забележа, че беше нелегална. Помежаваше се в квартирата, в която живеехме на комунални начала. Всичко крехкеше под пра-на една от станте, защото цар-ските полицейски хрътки духаха наздраво. Доколкото си спомням, защото това беше преди осем го-дини, първият брой на вестник „Рабочий“ излезе в края на яну-ари или в началото на февру-ари. Появата му беше цяло съ-битие между интелегентските ре-волюционни кръгове в Петроград, Работническите заговори за ве-стника с гордост. Тресеха го. О-всичките предпазиха своята ле-та, своята помощ. Но наред с то-ва нашият болк орган дойде като страшна изненада за полицията, Сама няколко дни след излиза-нето му, тя като бясна се на-хвърли да го търси у работничи-те. Предприе обиски и арести, обаче, нищо не можеше да разкри-е. И Благоев млъкна, като махна по руски маниер с десница.

Възползуван от паузата, Гав-рил Георгиев забеляза:

— Наскоро ще бъдем свидете-ли какво ще прави нашата, фер-динандовата полиция!

— Какво ли? Ще ни насърчи и ще ни субсидира от някой та-ен държавен фонд! — натърти Габровски, като придружи сло-вата си с театрален жест на ръ-ката.

Всички се разсмяха. По стък-лата затрополиха дъждовни кап-ки.

— Остроумно казано, — забеля-за Благоев, — Но нека да за-върша с моите печатарски митар-ства, другари. И така, като ме изгониха по етапен ред из Русия, още през май същата година със-сегашната ми другарка Вела, то-гава още мое любе, се захехме да издаваме месечния журнал „Съ-временен показател“. Опитавме се да направим домашна печат-ница с помощта на един ваял, но нищо не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

— Докато работниците не съ-знаят своето положение и ве-личия си залага като класа, който не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

— Докато работниците не съ-знаят своето положение и ве-личия си залага като класа, който не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

— Докато работниците не съ-знаят своето положение и ве-личия си залага като класа, който не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

— Докато работниците не съ-знаят своето положение и ве-личия си залага като класа, който не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

— Докато работниците не съ-знаят своето положение и ве-личия си залага като класа, който не излезе от това. Та-е, както виждате, имам си добра печатарска подкаса. Но-ние, другари, доста се отпусна-ме. Хайде, че работата ни чака!

Кооператорите се сепнаха и подновиха още по-старателно за-ниманията си.

реки липсата на най-елементар-ни удобства и средства за същес-туване.

— Виждате ли търновските стамболовци! Настръхнаха ка-то оси. Полицията ръжми. Но, другари, дерзайте и напред! Бъ-дещето е наше! — тези думи на Благоев укрепаха вярата.

Един след друг броевете на со-циалистическия тръбач „Работ-ник“ капеаха като плодоноси ка-пи дъжд. Те жаждо се погълща-нах от отрудените хора в Бъ-лгария. Но безпаричните, немощ-та и гладът бяха разперили теж-ки крила над социалистическото гнездо. Младият Гаврил Геор-гиев въртеше колелото на пече-тарската машина, бърбеше пот-ното си чело и веднаж каза:

— Бай Димитре, пак ти си, който ще измисли нещо, за да си подобрим халя. Ти беше спо-менал, че в Петроград сте имали „землячество“, „комунална гру-па“. Не можем ли и ние, коопе-раторите...

— Отлична идея! — го пресе-че Благоев. — Наистина можем да подобряваме нещо на комунални начала!

Още същата вечер въпросът беше добре обсъден. Решиха да опитат едно общо домакинс-тво — да заживеят в едно помеще-ние, а баба Димитровица, май-ката на словослагателя Дими-тров, да готви и да се хранят всички на „общ казан“.

След седмица-две опитът даде блестящ резултат.

— Жена ми Вела, — пошегу-ва се Благоев, — ако беше тук, а не в Стара Загора, би ми казала,

ГЛАШАТАЙ НА ПРАВДАТА

НА 5 МАЙ 1912 г. в Петербург излезе първият брой на в. „Правда“ — орган на ЦК на КПСС. Това беше голямо събитие не само в живота на работниците и селяните в Русия, но и в живота на международното работническо и комунистическо движение.

Създаден под ръководството на Владимир Ильич Ленин, в. „Правда“ изигра изключително голяма роля за сплотяване трудещите се на международната Русия около Болшевишката партия и подготовката им за штурмаването на царизма и капитализма, за откриване ерата на социализма и комунизма. „Правда“ стана знаме на борбата против реакцията, знаме на прогреса. И в техните дни, когато се изковаваше победата на руските работници и селяни, и в дните пълни с радост и възторг, „Правда“ уверено насочваше силите, възбуждаше борците за свобода и човешко дигане. От страничните на „Правда“ съветските народи и цялото човечество узнаха за великия подвиг на руската работническа класа, от страниците на „Правда“ човечеството следеше всяка стъпка в борбата за тържеството на социализма и комунизма в първото отечество на работниците и селяните.

Оценявайки огромното значение на печата, Комунистическата партия на Съветския съюз и Правителството на СССР обявиха 5 май за Ден на съветския печат. Сега в Съветския съюз се издават повече от 6595 вестника, които излизат на 65 езика — в тираж близо 100 милиона екземпляра. Годишният тираж на излизаните периодично повече от 3880 списания надхвърля един милиард и 200 милиона. В Съветския съюз годишно се издават над милиард и 250 милиона екземпляра книги, печатани на 95 езика, в това число на 21 езика на народите на СССР, които до Октомврийската революция не са имали своя писменост. Сега само над 7-милионният тираж на в. „Правда“ два пъти превъзхожда тиражите на всички вестници в дореволюционна Русия.

Днес десетки хиляди съветски професионални журналисти, повече от пет милиона рабселкори, писатели, учени, според силите си, активно сътрудничат на съветския печат.

Както в годините на борбата против фашизма и капитализма, така и днес дейците по печата в България черпят сили и опит от съветския печат. В негово лице те виждат своя най-добър помощник, учител и другар — образец за подражание.

В Деня на съветския печат, заедно с всички трудещи се от Великотърновския окръг, работниците по печата отправят най-искрен поздрав към дейците на съветския печат и им желаят още по-големи успехи в борбата за тържеството на социализма и комунизма.

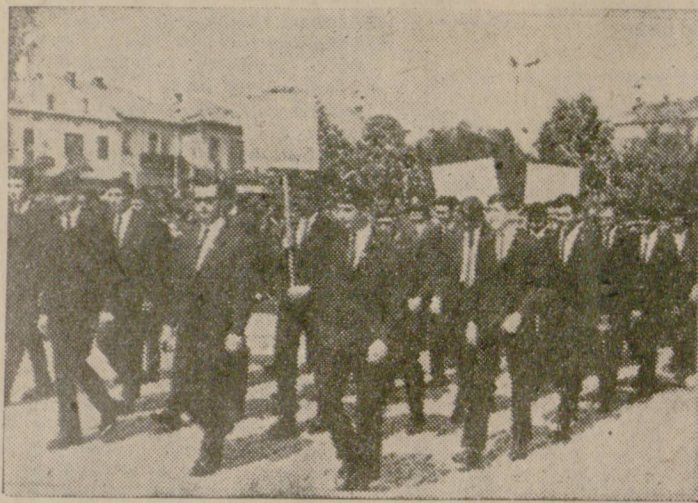
Момент от митинга пред новата читалищна сграда.

Възторжени манифестации

(Продължение от 1 стр.)

Пред трибуната гърми „Ура!“, ечи твърдата стъпка, която говори за признателността, за вярата в утрешните още по-слънчеви дни. И лозунги, и плакати, и знамена, и песни, и цветя! Самият възторг върви тук сега, четете се в очите и на работниците от ДСП „Родопи“, изпълнили плана си 116.37 на сто за четирите месеца, и на Градския промкомбинат, които в чест на IX конгрес на Партията увеличиха обещанието си за допълнителна промишлена продукция и услуги за 200 000 лева, на кожарското предприятие „Първи май“, чийто средно изпълнение на трудовите норми е 147 на сто. Бодр е стилката и на работниците от ДИП „Победа“, от Радиозавода, от „Сърп и чук“, от Стройрайона, ДИП „В. Коларов“, трудово-производителните кооперации, на търговските, пощенските, транспортните колективи, на служителите от учрежденията и културните институти.

Преминават представителни

На манифестацията в Павликини.

Снимка: В. Иларионов

части на БНВУ „В. Левски“, студентите от Висшия педагогически институт в града. Самата пролет цъфти. Пред трибуната вървят редиците на нашата младост —

ПЪРВИЯТ СЕКРЕТАР на Градския комитет на Партията в Горна Оряховица, Чола Дочев, напраща първата копка на новата читалищна база на управлението „Петрол“. Това ще бъде първата и на техническа работилница за поддръжка и ремонт на автомобилните бензинови колонки, с които са оборудвани бензинови станции в страната.

учащите се. Тяжната дума е казана в лозунгите, в плакатите: „Мир и дружба с народите!“, „Свобода на героичен Виетнам!“, „Вечна признателност на великия братски Съветски съюз!“.

Величествена манифестация! Трепти въздухът от песни, от единството и сплотеността ни, от самата вяра в прекрасното, към което ни води славната Комунистическа партия.

В Горна Оряховица друго море е заляло улиците, площадите. И тук дефилират успехите — на многобройния колектив от Държавни захарни заводи, на транспортните работници от ж. п. възел, от автомобилното предприятие, на най-младото предприятие в окръга Телферия завод, на учащите се.

Светъл празник на труда е!

Свежо, празнично утро е над Свищов. И тук величествена манифестация, и възторгът люлее простора. Трудовият народ празнува бойния празник на труда и международната солидарност...

Като пълноводна река шумят колоните и в Павликини. Начело са машиностроителите, а найотпред първенците, най-добрите в професията.

Ентусиазирани са редиците и на трудещите се от „Лясковец, Елена, Полски Тръмбеш. Навсякъде и по селата на окръга през този славен ден на труда беше манифестирана безграничната ни вяра в Партията-ръководителка, го- товността ни достойно да посрещем нейния Девети конгрес.

Радостта на козловчани

ВЪЛНУВАЩИ, незабравими часове изживяха кооператорите и кооператорките, младежите и девойките от китното село Козловец в дните на 90-годишнината от славната Априлска епопея. В чест на бележитата дата и на светлия Празник на труда и международната работническа солидарност, те получиха свидни дарове. Козловчани вече имат кокетна сграда на новото си читалище и прекрасен търговски дом.

На тези мили, незапомнени в историята на Козловец тържества, които продължиха три дни, бе чествувана и 75-годишнината на народното читалище „Развитие“, което вече зае просторните зали, библиотеката, читалнята, красивия театрален салон с обширна сцена.

За да споделят радостта на козловчани, на тържествения митинг на 30 април в селото бяха дошли много гости. Между тях бяха първият секретар на Окръжния комитет на Партията Йордан Костов, председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, председателят на Окръжния комитет на Отечествения фронт Тодор Попов, представители на Върховния читалищен съвет, на масови и политически организации, окръжни ръководители и др.

След тържественото слово на председателя на читалище „Развитие“ Ангел Цонев, думата бе дадена на секретаря на Общинския комитет на БКП Ламби Ценов, който прочете доклад по случай 75-годишнината на читалището.

Оживяха дните, когато белоцерковецът Ангел Бакалов, ученик на безсмъртния Бачо Киро, идва за учител в Козловец и слага началото на козловското читалище „Развитие“. Занизват се години на упорит труд в служба на народа, борби за просвета, за култура и свобода. Любовете на козловчани към народното читалище непрекъснато расте. Тя е изразена най-силно след Деветосептемврийската победа, когато читалището става

истинско средище и огнище на социалистическа просвета и култура, люлка на знания и народна обич.

Грамаден успех регистрира библиотеката. Сега читалището разполага със завиден книжен фонд — над 12 000 тома литература, като средногодишно се четат около 20 000 книги.

Големи са заслугите на читалището и за развитието на художествената самодейност. Групата на народни песни е няколкукратен окръжен първенец. При наличието на новата прекарна материална база при читалището се създават неизчерпаеми възможности на непрекъснат възход на библиотечната, на културно-масовата дейност, художествената самодейност, лекционната пропаганда.

Но не е само прелестната читалищна сграда, с която с читало ще се гордеят козловчани. Срещу нея е и търговската сграда с магазини и обширен първокласен ресторант с кухня с капацитет за 500 души.

Другарят Д. Тужаров приветства козловчани от името на Окръжния комитет на БКП, изпълкома на Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт. Той най-сърдечно честити хубавото читалище и красивата търговска сграда и пожела на кооператорите още по-големи успехи в благоустрояването на селото и

осъществяване на перспективния план.

Настъпиха вълнуващи минути. Девойки с национални български носии опяха триколюрна лентата пред входа на читалището. Други, с бял мизийски хляб, сол и пипер, с менче изворна вода, наближиха другаря Йордан Костов. При неописуемата радост на стотиците козловчани, той повежиците и след пламенни приветствени слова презря лентата. Новата сграда на народното читалище е открит! Развълнуван, другарят Костов заяви, че той тържествен момент се дължи на системните грижи на Партията, която превръща бля новите в действителност.

Салонът на читалището, който отговаря на последните изисквания на техниката, се оказа малък да побере стотиците, които искаха да се насладят на разнообразната литературно-музикална програма, изнесена от самодейци. Вечерта Великотърновският театър „К. Кисимов“ представи пиесата „Барабанчица“.

На Първи май вечерта козловчани отново заеха места в читалищния салон. Те присъстваха на проявите на самодейните колективи. В понеделник се състояха разнообразни спортни игри, а вечерта самодейният театрален колектив при читалището представи пиесата „Женигба“.

И. КОТЕВ

Снимки: Хр. КОНСУЛОВ

Търговската сграда в празнична премяна.

из бележника на журналиста

„ДРЕБНИ НЕЩА“

ЗАПОЧВА туристическият сезон за нашия красив град. Но как посрещат той многобройните си гости от страната и чужбина?

Ще ни се да обърнем внимание на другарите от Градския народен съвет на якоч „Дребни“ неща, които бият в очи.

На 2 май Царевец гъмжеше от посетители. И това е много хубаво. Но всеки, който се движеше по алеята от източната страна, или притичваше, или си запущваше носа, когато преминаваше край обществени клонети. Зловоние достигае дори масите на ресторанти! Такова зловоние се носи и от обществени клонети край площада пред Окръжния народен съвет.

И това сега. А какво ще бъде през горещите летни дни? На всяка цена следва да се вземат мерки за поддържане в чистота на тези отходни места! Иначе всички наши хубави впечатления от величествения град ще отидат по дяволите.

И друго. На площада пред

Пионерския дом на Царевец се мърят една неспокосна будка за продажба на пропагандни материали за Велико Търново, разни сандъци и колелчки за сладолед, натрупани безобразно, и една скара за кебапчета, поставена без всякакъв вкус... Така ли ще търгуваме на това място?

Не знам кому хрумна идеята да постави скара за кебапчета на терасата пред старата поща? Нима там беше

най-подходящото място за търкуване с кебапчета? Та ще посмее ли някой да се заседи и да се любува на прекарната гледка под дима и острия мирис от скарата?

Да! „Дребни“ неща, за отстраняване на които имат думата стопаните на града.

Сега, повече от всякога, нашият Велико Търново трябва да бъде привлекателен във всяко отношение!

АНТЪР

БРАТСКИ ПОЗДРАВЛЕНИЯ

Между получените в Редакцията на вестник „Борба“ първомайски приветствия са и следните:

„Поздравяваме Ви с първомайския празник. Желаям здраве, щастие, успехи.

Луканови — Ленинград“

„Горещо поздравявам приятелите журналисти с празника Първи май и Деня на Победата. Желая здраве, щастие, нови успехи в труда.

Гавура — Киев.“

„Поздравяваме Ви с празника Първи май.

Карой Бенкьо

гл. редактор на в. „Фейер меген Хирлан“ — Секешфехервар — Унгария.“

Продавам спешно „Москвич — 407“ тел. 2-68-15, Иван Илиев Хинов — Само- Рашко Ганчев Рашков, площад „Славейков“ № 5—В. Търново.

ОП „Водоснабдяване и канализация“—Велико Търново

търси:

електротехник — 1
машинен монтьор VII разред — 1
зидар VI разред — 1

Справка в предприятието.

2—2

Държавен консервен комбинат „П. Цивков“

Горна Оряховица

ПРИЕМА

работници и работнички

за предстоящата кампания.

Справки: „Личен състав“.

2—1

124)

А една се оказа така нахална, че аз даже се възмутих. Нима е възможно? В чужди дом, и при това у приятелка. Упреках я. А тя присви очи и заяви: „Вие, оказва се, сте много уморени... Бедната Бригита! С вас тя се е обекрала на вечна вярност към покойника си съпруг“. И такава презрителна мутра присви, сякаш я обидих кръвно. А какво трябваше да направя?

Вайс се усмихна и съчувствено го посвещава:

— Е, във всеки случай, би могъл да проявиш внимателност в границите на позволеното.

Зубов се разсърди:

— На позволеното! Именно — на позволеното. А те тук считат, че шом е война, всичко е позволено. — Въздъхна: — Като се съберат жени, считам се като в окръжение. Неизвестно е, от коя страна трябва да чакам атака. А ако премина в активна отбрана, после Бригита ме обработва: грубиян, нетактичен, не умея да се държа, не разбирам от шеги. А ако с някоя поговоря за нещо сериозно — скандал. Ревност. Уверява ме: ако мъж говори на сам с жена за сериозно, значи, той с това маскира своите лъчливостни намерения. А на всеуслушание можеш да хвалиш крачката или други детайли на всяка, колкото обичаш... С мъ-

жете е по-леко. Аз, разбираш ли, се правя на горделивец, на любител на лова. Моля, това е моята страст. Найстина, налетях на един полдец: той почти във всички страни е бил на лов. Но аз с Брем го сразих.

— Тоест, как така?

— Е, някога си, още в училище, четох. Унизих го с тъвостите на познанията си за животинския свят. А иначе повече на карти след вечеря. Но, разбираш ли, играя недолко: губя. — Помогли жално: — Да беше казал на Елиза да ми отпусне под отче! Грам ме е да вземам от Бригита.

— А тя свидлива ли е?

— Съвсем не, тя е добра. Но не е красиво да проиграваш парите й с разни мръсници. Самата тя е от семейството на лекар, омъжена за възрастен полковник. Баща и някога се е лутал със социалдемократите и се наложило да се откупва с дъщеря си от фашистите.

— А ти защо си толкова бледен?

— Имам силно главоболие.

— Да не си починал да пишеш?

— Какво пише!... Обясни ми оговорено: — Обстрелвахме неотдавна на шостото колона камиони. Мислехме, че там има охрана, а се оказаха консервни кутии с газ „Шиклон Б“. И се надишахме на тази отрова.

— А с Бригита какви ти са отношенията?

Зубов се сконфузи.

— Оказах се неустойчив, разкиснах се. — Заяви жално: — Но ние все пак сме интернационалисти. Не може да мерим всички немци с един аршин.

— А какво отношение има тук твоята дама?

— А ако тя е добра?

— Ти какво, да не си се влюбил?

Зубов се натъжи.

— Не зная, но само много я съжалявам... Тя е така, разбираш ли, сега щастлива, сякаш

аз за нея съм подарък за цял живот. Казава, че нищо не й трябва на света, освен да бъде с мене. Въобразила си е, че съм толкова добър, та други като мене няма. А аз какво съм? Е, отнасям се към нея другарски. Кое що й обяснявам, за да не бъде така изостанала.

— Имаш пред вид, Зубов, че жените са коварен народ. Можеш да се провалиш със своята откровеност.

— Аз за политика не й говоря, а за живота.

В отслабналото лице на Зубоч Йохан за първи път забеляза смутеност, скрита печал. Но всичко това явно не беше свързано с главната му дейност, където никато самообладанието, непоколебимата решителност, безстрашието не напускаха Зубов.

Влезе Бригита — тъничка, миниатюрна, удивително пропорционално сложена. И, когато тя, съдържано усмихвайки се, се сприя надолу, изглеждаше, че всичката светлина, възлизала през двукрилите прозорци в тази просторна стая, е устремена само върху нея. Тя беше облечена скромно, просто. На високата й открита шия нямаше никакви дрънкулки. Бригита посрещна Вайс много сърдечно:

— Мъжът ми ми е говорил толкова хубави неща за вас!

Йохан, като се намръщи, строго погледна Зубов. Она побърза да обясни:

— Разказвах на Бригита за подвизите ти на фронта.

— Аз изпълнявах обикновени си дълг на войник.

По време на закуската разговорът беше малко принуден.

в. „БОРБА“

Стр. 4, бр. 54, 5. V. 1966 год.
ИНДЕКС 21301